

ZIUA DE MÂNE – de Mihai Eminescu [1 ianuarie 1889]

Anul acesta care declină spre sfârșitul său n-a prezentat

semne caracteristice distinse cari să-l deosebească cu mult de premergătorii lui. El trece fără mult folos pentru popoare, dar și fără nenorocire și calamități, căci binele suprem al păcii s-a păstrat – deși cu multe sacrificii – și Europa a fost scutită de a fi aruncată în peripețiile funeste ale unor războaie de exterminare. Cu toate că un suveran ajuns la adânci bătrânețe și altul, atins de-o boală ce n-avea vindecare, au fost supuși ineluctabilei legi a naturii de care toți oamenii fără deosebire sunt stăpâniți, totuși puterea politică n-a făcut decât să-și schimbe dețitorul, fără a-și schimba direcțiunea, încât în realitate lucrurile stau cam tot astfel precum stăteau și în trecut pe vechiul nostru continent; iar națiunile continuă a munci azi precum au muncit ieri, așteptând să se producă circumstanțe și condițiuni de trai mai favorabile și mai bune.

Statele diferite ce trăiesc cu neliniștea zilei de mâine s-au înarmat și se pregătesc a face față evenimentelor ce sunt cu putință.

Germania e înarmată ca și când ar presimți grave evenimente. Rusia se reculege mereu, zicând însă tare ceea ce vrea, dar și mai tare ceea ce nu vrea. Austro-Ungaria începe a avea din nou încredere în sine însăși. Fără îndoială va rămâne încă mult timp în Tripla Alianță, dar alianța a încetat de fi pentru ea sinonimă cu supunerea. În Cislaitania contele Taaffe guvernă în mod echitabil, ținând samă de interesele tuturor naționalităților, orice ar zice germanii austriaci. Cât despre d. Tisza noi știm ce face în Translaitania. În Serbia, Scupcina a votat cu mult entuziasm noua Constituțiune, lucrată de marea comisiune instituită de regele Milan pentru acest scop. În Grecia se fac încercări de-a se ameliora situațiunea materială și morală. Turcia își merge calea ei veche, ceea ce n-ar fi tocmai rău dacă n-ar crește mereu încurcătura finanțelor sale.

Silințele diplomației de-a o atrage în Tripla Alianță n-au avut succes, încât marele vizir, câștigat pentru ea, s-a văzut

în necesitatea de a-i întoarce spatele pentru a se mântine la putere.

Italia oficială continuă a face cauză comună cu Alianța, cel puțin pe cât probează aparențele. Anglia s-a grăbit a lua parte la campania de pe țărmul oriental al Africei. Spania, stăpânită de un guvern liberal, lucrează în tăcere și repară puțin câte puțin urmările dezastroase ale ultimelor sale revoluțiuni consecutive. Poate că nu e tocmai departe ziua când va juca din nou în Europa rolul care i se cuvine. Portugalia, Elveția, Belgia, Olanda, Danemarca, Suedia și Norvegia sunt țări cari consacră puterile lor în mod exclusiv numai dezvoltării bunului trai dinlăuntru și prosperității publice, fără a se neliniști de cele ce se petrec dincolo de granițele lor.

Intrăm deci în anul nou cu prevederile cele mai pacifice și aceste prevederi se vor realiza fără îndoială; ele se vor realiza cu atât mai mult cu cât în acest moment nimenea nu e în stare de-a face război. Aproape toate națiunile sunt preocupate de mari probleme politice, economice și sociale, de soluțiunea cărora atârnă viitorul lor. Deci le e cu neputință de-a se gândi la altceva. Apoi necesitatea păcii e atât de mare încât nici un suveran n-ar îndrăzni să ia asupra – și răspunderea de-a desfășura flagelul îngrozitor al războiului. Răspunderea ar fi atât de zdrobitoare încât nimeni nu consimte și nu vrea să și-o asume.

E.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro